

serie de autor

RODICA OJOG-
BRAȘOVEANU

RODICA OJOG-BRAȘOVEANU (28 august 1939–2 septembrie 2002), celebră autoare de romane polițiste din România, a urmat primele clase la Școala „Maison des Français”, continuându-și educația la Liceul „Domnița Ileana”. A început apoi cursurile Facultății de Drept din București, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de drept, de data aceasta la Iași. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman polițist, *Moartea semnează indescifrabil*, pe care l-a publicat în 1971, l-a scris la insistența sotului ei, actorul Cosma Brașoveanu. După șapte ani de practică a renunțat la avocatură și s-a dedicat în întregime scrisului. Până în 1999, a publicat treizeci și cinci de romane, majoritatea polițiste, câteva istorice și unul științifico-fantastic. Este considerată marea doamnă a literaturii polițiste românești. Dintre volumele sale amintim: *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Cianură pentru un surâs* (Editura Nemira, 2001, 2004, 2009, 2011, 2013), *Coșmar* (Editura Nemira, 2004), *Răzbunarea slușilor* (Editura Nemira, 2001, 2006, 2009), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2000, 2006), *Grasă și proastă* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2009), *Logofătul de taină* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Agentul secret al lui Altın-Bey* (Editura Nemira, 2008, 2011), *Ochii jupâniței* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lunii* (Editura Nemira, 2008), *Dispariția statuii din parc* (Editura Nemira, 2008, 2013), *320 de pisici negre* (Editura Nemira, 2001, 2008, 2012, 2013), *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2000, 2004, 2008, 2011, 2014), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2008).

RODICA OJOG- BRAȘOVEANU

BĂRBAȚII SUNT NIȘTE PORCI

Ediția a V-a

NEMIRA

APRILIA

În amintirea Iuliei V.

Un prieten care o iubea sincer, așa cum, de altfel, o iubeau toți cei care o cunoșteau, o caracterizase în câteva cuvinte: „Are mari calități, dar uriașe defecte.“ Cel mai grav, așa fi adăugat eu, era acela de a se fi născut cu o mână plină de atuuri și de a nu fi știut să le folosească. Iar defectele erau dintre acelea care se întorceau împotriva ei înseși.

„Special“ părea să fi fost semnul sub care se iscase fata asta. Începând cu numele, Aprilia – se născuse în luna lui prier –, și continuând cu tot ce ținea de personalitatea ei, de un original care de multe ori contraria, dar pe care-l presimțea absolut autentic. De o frumusețe răpitoare (și știu ce vorbesc, întrebați contemporanii), Aprilia fascina în primul rând prin unicat, prin ieșitul din comun. Avea o frumusețe de tip scandinav, cu plete

lunare și o pielețică diafană, desprinzându-se imediat din peisajul zânelor autohtone; ai fi remarcat-o în primul rând și imediat, chiar în mijlocul unui miting. La toate se adăuga un extraordinar instinct al vestimentației. N-am întâlnit încă pe niciuna atât de maestră în a-și scoate în evidență însușirile și de a-și camufla totodată defectele, fără a avea aerul că o face. Picioarele, în speță, constituiau „teroarea“ vieții ei, pricină pentru care nu frecventa litoralul. Tocurile de doisprezece centimetri, treacă-meargă și în costum de baie, dar ce te faci pe plajă cu pantalonii până în pământ și cu cizmele?

Când Dumnezeu vrea să dea, apoi dă cu amândouă mâinile. Mai era și inteligentă, îi plăcea să citească și avea un haz nebun, care se biziua, așa cum se întâmplă cu mai toți umoriștii, pe un ascuțit spirit de observație. Ce-ar mai fi de spus? Înjura succulent – era o plăcere s-o ascuți, iar contrastul dintre text și chipul angelic, de efect garantat, făcea toți banii; cât privește bine cunoscuta ei generozitate, aceasta friza de multe ori iresponsabilul. Chiar când sărăcise și pigulea cu acul fleacuri pentru Fondul Plastic, camera și frigiderul stăteau la dispoziția prietenilor, neprețetând să împartă cu ei singura cratiță cu mâncare din casă; o generozitate de „prinț venețian“ și credința absolută că Dumnezeu are grijă de ea.

Am avut șansa s-o „cunosc“ pe Aprilia în timpurile ei cele mai bune. Folosesc ghilimelele pentru că, de fapt, aveam s-o cunosc și să devenim prietene cu mult mai târziu. Pe atunci însă, pe când ea se afla în plină și exuberantă tinerețe, o știam doar așa cum o știa un întreg București. Apariția ei fascina și nu o dată am văzut-o răsucind o mare de capete, de pe ambii versanți ale Căii Victoriei. Nu-i poetic, dar aveai impresia că toți oamenii aceia primiseră câte un pumn zdravăn în falcă, sucindu-le gâtul în sens unic. A fost una dintre cele mai tipice

făpturi pe care le-am întâlnit, prototipul de persoană „despre care se vorbește“. Încă de la lansare, Aprilia devenise o legendă.

Spunând lansare, mă gândesc la căsătoria ei cu Tony Cartianu, o celebritate a scenei românești, și el mit și legendă a multor generații de spectatori; un bărbat superb odinioară, cu un glas considerat inegalabil și cu o carieră sentimentală care însuma o oștire de inimi răpuse.

Când se căsătoreau, Aprilia abia împlinise șaisprezece ani, iar Cartianu se îndrepta spre șizeci. Evenimentul stârnise, desigur, senzație, și-mi amintesc că o prietenă de-ale familiei mele, colegă de cancelarie cu mama Apriliei, ne-a relatat atunci pe larg reacția unanimă și vehementă a celorlalți profesori. Bineînțeles, totul se raporta la vârstă, la diferența scandaluoasă – viitorul ginere era prea bătrân chiar și pentru soacră –, mariajul nu avea niciun fel de viitor, și alte variațiuni pe aceeași temă. Mama Apriliei retezase scurt potopul de obiecții:

– Un Cartianu rămâne totdeauna un Cartianu, nu se refuză niciodată.

Au urmat câțiva ani de basm, basm de-adevăratelea, cu zâne și spiriduși amabili, ani în care Aprilia putea visa la orice, cu excepția lunii de pe cer, fiind convinsă că va căpăta. Zvonuri de un exotism nebun pentru noi, amărăștenii trăitori în regimul de democrație populară, pentru care o simplă excursie la Budapesta reprezenta o utopie, un deziderat poate, poate posibil, zvonuri scâldate în azur și aur ne incendiau imaginația... Voiaj de nuntă în Turcia. A venit cu un braț îmbrăcat până la cot în brățări de aur... S-a plimbat cu gondola la Veneția (unde altundeva?!)... Paștele petrecut în Baleare, la un amic de-al lui Cartianu... În primăvară a fost la

Paris, și-a comandat toalete la Lanvin și Coco Chanel... Bineînțeles, din relatări nu lipsea nici stropul de venin care dă picant: la Paris, Aprilia avusese o aventură cu un cocoșat, se pare căăștia sunt extraordinari la pat, dar Cartianu e bărbat versat, a scos destui chiloți la viața lui, a închis ochii, s-a făcut că nu știe...

Una peste alta, mariajul constituia un succes, iar mama Apriliei exulta:

- Ce v-am spus? Un Cartianu nu se refuză niciodată!

- Dar cât o să dureze?

- Puțin îmi pasă! Apropo, tu unde ai făcut voiajul de nuntă? Să-ți spun eu, la Ghijeasa, la socri. Ei bine, fie-mea a fost la Istanbul și la Paris. Chestiile astea nu i le poate lua nimeni înapoi... Și am să-ți mai spun ceva! Când o umbrelă se strică, îți cumperi alta.

- Aha, și cu cea veche ce faci? O arunci?

- Nu-i obligatoriu. Dacă te legi de lucruri, așa cum nu-mi vine mie să arunc râșnița de cafea de la bunica, o păstrezi. Ce, nu încap două umbrele pe același cuier?

În ceea ce o privea pe Aprilia, se pare că nu. Împlinise douăzeci și șase de ani când îl întâlnise pe Lulu. Un arhitect tânăr și chipeș, care peste toate mai și semăna până la sosie cu Clint Eastwood. Între cei doi izbucni de la prima vedere o patimă covârșitoare, căreia clandestinitatea nu-i putea ține piept. Dorința sfâșietoare de a fi clipă de clipă împreună ținea de irezistibil, amândoi, și cu toată sinceritatea, ar fi ales fără șovăială moartea decât să renunțe la a se mai vedea. După o lună de luptă cu sine însăși – Aprilia realiza ce-i datorează lui Cartianu și mai cu seamă ce lovitură va constitui pentru el despărțirea – îl părăsi.

Bătrânul actor se dovedi a fi un gentilom chiar și în clipele cele mai grele. Insistă ca Aprilia să-și ia toată garderoba – blănurile și bijuteriile constituiau o avere – și

primi situația cu înțelepciune. Aprilia avea să-și amintească tot restul vieții ultimele lor clipe și ultimele lui cuvinte. Valizele erau gata, în antreu, Lulu claxona din stradă. Tony zâmbise.

- Ar putea avea mai mult tact, dar îi înțeleg nerăbdarea. Ești o femeie unică, și singurul meu regret este că te-am întâlnit prea târziu. Îmi pare bine că n-ai fugit ca o golancă, cu un simplu bilet lăsat pe marginea mesei...

- Tony, eu și astăzi te iubesc...

- Știu, știu, ca pe un bunic, nu trebuie să mă mângâi pe creștet... Am procedat și eu la fel cândva, totul se plătește. Ți mulțumesc că m-ai făcut fericit. Cu atât mai fericit, cu cât am fost conștient de fericirea mea... Nu plânge, Aprilia. Nu merită nicidecum să plângi pe ruine.

O pereche extraordinară, e o plăcere să te uiți la ei, afirmau cunoștințele, o căsnicie reușită. După câțiva ani de fericire delirantă (nimic nu poate dura la intensitate maximă, poate doar ura), Aprilia și Lulu ancoraseră într-un port de liniște prosperă, zile pastelate, continuând să se accepte și să se privească unul pe celălalt cu plăcere. Nu se plictiseau împreună chiar dacă petreceau o seară singuri, ceea ce se întâmpla însă arareori, căci amândurora plăcându-le o casă deschisă și fiind organic mondeni, oaspeții zilnici deveniseră sistem. Încă o șansă, Lulu câștiga bine. Arhitect la modă – salariul de la institut reprezenta doar „un bacșiș” – construia, renova, adapta pentru burghezia roșie care începuse să-și ridice diferite vile și vilioare, *châlet*-uri și căsuțe de vacanță în împrejurimile Bucureștiului și mai departe, la deal sau la munte.

„Asta e! radia mama Apriliei. Am născut-o cu căiță! Dacă mă gândesc la mine, la surorile mele sau la biata mama, zic că așa i-a fost scris ei, să confişte norocul întregii familii! Nu-mi pare rău...”

Erau căsătoriți... stai o clipă! da, cam de doisprezece ani. Aprilia avea la vreo treizeci și opt, și arăta tot ca o floare, genul care pare fără vârstă, când... Când, să spunem lucrurilor pe nume, simți că a intervenit ceva nou în căsnicia ei. Amănuntele erau atât de tradițional elocvente, încât nu trebuia să fii clarvăzătoare ca să-ți dai seama că lui Lulu i s-au aprins călcâiele, undeva prin vecini. Simptomele erau clasice: mulți, mult prea mulți timpi petrecuți sub diferite pretexte în oraș, telefoane dubioase, prea multe greșeli, suspecta insistență în a o face să dea curs invitației unor prieteni de a petrece măcar o lună pe Coasta de Azur! Asta când, până mai acum câțiva ani, Lulu se împotriva hotărât până și unui weekend la Snagov fără el. Dar ce weekend!? Nu accepta ca Aprilia să participe nici măcar la o simplă serată în absența lui, plecat în delegație, să zicem, la Suceava ori aiurea!

Aprilia nu era proastă și, pe deasupra, mai avea experiența clandestinității. Nu exista în epocă instituția detectivilor particulari, existau, în schimb, amatori. Îl găsi, așadar, pe Răducu, student, fiul unei foste colege de liceu, care contra a o mie de lei – erau bani pe atunci! – acceptă „să-l pună pe Lulu sub urmărire“.

– Inițiativa a dat imediat roade, îmi povestea Aprilia peste ani. Imediat și neîndoielnic... Lulu făcuse o pasiune pentru o puștoaică de optişpe, proaspăt bacalaureată...

– Era ceva de capul ei?

– Proaspătă și atât, dar suficient pentru un bărbat care a sărit de patruzeci. Cu zece ani în urmă, n-ar fi lăsat-o nici să-i lege șireturile de la ghete. O țopică prostituată, ridicol de îngâmfată pentru că taică-său, un inginer petrolist pe puncte, lucra în Siria. Flecustețele de aur și „portolanurile“ aduse cu sacrificii din patria lui alde

Hassan-Ali-Rașid-Semnilerim-Bâzdâc și așa mai departe îi confereau în capul ei statut de regină...

– Și când te gândești cât era Lulu de rafinat! Ce selecționer de femei rasate!

– Cântecul lebedei, surioară, tinerețea care-ți scapă printre degete argint-viu, și tu alergă după ea cu plasa de prins fluturi. Prinzi pe dracu', poate muște! Dar ce importanță are, câine-pisică, biftec să fie!

– Încetează, Aprilia, îmi vine să vomit... Și totuși, nu-mi revin. Lulu era ultimul bărbat care să se îndrăgostească de o fetișcană comună, fără clasă...

– Înseamnă că n-ai înțeles nimic! Nu s-a îndrăgostit de ea, ci de prospătură!... Să-i miroasă gura a flori și buzele a micșunele, mânca-le-ar neica pe ele!

Lulu nu era însă doar un bărbat seducător, ci, spre ghinionul Apriliei de astă dată, profund onest. Ea ar fi preferat să închidă ochii, să simuleze o profundă ignoranță, încredințată fiind că această pasiune pentru o creatură de duzină se va topi de la sine, iar după un răstimp oarecare, Lulu se va dezmetici și lucrurile vor reintra în normal. Lulu însă nu suporta structural minciuna – sunt prea comod ca să-mi complic viața – prea egoist și plaisirist ca să accepte frustrările impuse de o stare de ilegalitate și apoi, se justifica el în fața propriei conștiințe, prea fusesse frumoasă romanța dintre el și Aprilia pentru a accepta un final alterat de minciuni, un „end“ ordinar, de mahala.

În consecință, spre mărturisire, puse la cale o seară romantică, parfumată cu nostalgie și amintiri duioase, din care nu lipsi recuzita de serviciu – flori, șampanie, lumânări aprinse – și nici accentele dramatice: căință, recunoștință, promisiuni de eternă dragoste, doar că... de alt soi. Prezintă lucrurile de așa natură încât îți venea să-i plângi de milă, și Aprilia se interesă sarcastică:

- Tu ce vrei acum, să-ți dau o bomboană și... „hai la mama să pupe buba“?

- Sunt mulțumit că mă înțelegi. Mi-e peste putință să mă împotrivesc acestei patimi. Exact așa cum simteam amândoi pe vremea când erai cu Tony.

Aprilia se indignă, glasul îi scăpă ușor:

- Este o afirmație complet lipsită de tact și care nu te onorează. Dacă poți compara...

- Iartă-mă, ai dreptate, dar asta nu schimbă situația.

- Ascultă-mă bine, Lulu! Eu nu sunt femeia care să plângă la un mormânt gol, căci asta vei deveni tu pentru mine, și nici care să se agațe de o pereche de pantaloni. Dacă îți mai acord o șansă în momentul acesta, este pentru unicul motiv că te afli pe punctul de a comite o greșeală uriașă și de care te vei căi cumplit, în vreme ce noi am fi putut îmbătrâni fericiți. Gândește-te bine!

- M-am gândit.

- Cale de întoarcere să știi că nu există. O dată plecat, ești bine și definitiv plecat.

- Știu.

- Deci, divorț.

- Da.

- Îl vei avea.

Lulu o privi lung. Era ceva ciudat în ființa, în glasul și comportamentul Apriliei, care punea pe gânduri. Dar când fusese ea altfel decât o ființă bizară? Oricum, se manifesta ca o doamnă și, date fiind împrejurările, nimeni nu putea pretinde mai mult.

Divorțul decurse normal, fără complicații. Nu existau copii minori, nu probleme de partaj, niciuna din părți nu se opunea, așa că, în mai puțin de cinci luni, Lulu și Aprilia redeviniseră doi oameni liberi.

- *Good luck!* îi ură Aprilia pe scările tribunalului.

- Și ție! M-ai iertat?

- Câtă importanță poți să-ți dai, Dumnezeuule! Credeai că lumea se sfârșește odată cu tine?

- Sunt fericit dacă iei lucrurile așa.

- Dar ești fericit?

Luând-o în direcție opusă, spre mașina pe care o parcase pe o străduță din spatele tribunalului, Lulu își puse aceeași întrebare. Da, fără îndoială, Monica era un copil adorabil, mirosea emoționant, a tinerețe extremă, ceva între lapte și flori de câmp, luând-o în brațe simțea cum i se topește inima de duioșie, dar parcă-parcă, de câțva timp, ceva se schimbase, nu mai putea afirma că trăiește zile desăvârșite, sub un cer fără pată de nor. Dacă ar fi fost mai dispus să privească adevărul în față, Lulu ar fi înțeles, la experiența lui, că relația lor intrase în faza pretextelor. Monica nu se mai afla exclusiv la dispoziția lui, așa cum se întâmpla în primele luni de idilă, părinții ei deveniseră dintr-odată mai severi și neînțelegători, ipotecându-i timpul cu meditații în vederea intrării la facultate, se iviseră tot felul de mătuși și verișoare din provincie a căror vizită reclama obligatoriu prezența Monicăi. Alt amănunt semnificativ, frecvența cu care i se defecta telefonul, mai ales seara, când apelurile lui Lulu răsunau până noaptea târziu, în gol, fără să-i răspundă nimeni.

Dar poate că sunt eu prea susceptibil, se liniștea singur Lulu, prea posesiv, am avut totdeauna de-a face cu femei mature, iar eu însumi am uitat cum simți și te manifesti când te mai afli încă sub autoritatea părinților. Fie vorba între noi, tata m-a tuns la zero și m-a „consemnat la domiciliu“ toată vacanța de vară (fără mare, fără ștrand, meciuri, filme și bani de buzunar) pentru că dispărașem trei zile de acasă, cu o damă măritată. Aveam șaptesprezece ani, iar

Monica are azi optsprezece. De ce să mă mai mir, părinții rămân aceiași... Cred că a sosit momentul s-o cer „oficial“ în căsătorie.

Ăsta cu adevărat Făt-Frumos pe cal alb, ferice nimerit în viața Monicăi! Îl chema Renato Marcian, român de origine italiană, stabilit de zece ani în Canada, unde conducea o afacere prosperă. Tipul de italian din nord, un blond athletic aducând mai degrabă a viking, venit să petreacă o vacanță de o lună pe meleagurile natale. Locul de cazare – Hotel Intercontinental, mijloc de transport – un Mercedes închiriat, că doar nu era să se trambaleze cu „căruța“ de la Toronto! Vârsta – puțin peste treizeci de ani, țoale Paco Rabane, ceas Chopard! Peste toate – necăsătorit, liber și fără obligații, ca pasărea cerului. Mai vreți ceva?

Monica, nu. Asta e, o fătase mă-sa cu stea în frunte, norocul avea să se țină după ea toată viața. Îl cunoscuse la strand, într-o dimineață când se simțea cam singură. Lulu era la serviciu, gașca de prieteni nu apărea înaintea de prânz, iar pentru Monica o singură oră fără tovarășie însemna singurătate.

Monica nu fuma decât de fason sau plictiseală, ceea ce era cazul acum. Scosese țigara și scotocea în sacul de plajă după brichetă, când se trezi cu o flacăra chiar sub nasul ei.

– Permiteți?

De la prima privire i se tăie răsuflarea.

„Dumnezeule, ce tip bine! Parcă-i artist de cinema!“

Așa demară idila lor. Renato se dovedi de la început un iubit diplomat și plin de bun-simț, respecta cu oarecare tristete, dar fără întrebări incomode, refuzul Monicăi de a se vedea zilnic (nici pe Lulu nu-l putea abandona așa, dintr-odată, cât timp despre cioara de pe gard, nu

avea siguranța că va cădea în laț), neîncetând însă să se căineze că, din păcate, concediul lui nu-i nelimitat, și uite, nici nu și-a dat seama când a trecut de jumătate.

Monica îl prezentă părinților, care rămaseră încântați. Se vedea de la distanță că-i un bărbat fin și generos. Și că o iubește. Și că dispune! Oricât li s-ar părea de mici prețurile din România turiștilor imperialiști, nu-i totuși la îndemâna oricărui golan din Occident să tragă o lună la Inter, să închirieze un Mercedes, s-o scoată pe Monica la cele mai simandicoase restaurante, s-o răsfete cu codri de flori, cutii de bomboane împanglicate și alte abțibilduri care costă căruțe de bani! Când mai veni Monica acasă și cu un inel în cutiuță de catifea, un briliant de-ți lua ochii, mama izbucni în plâns de emoție, iar tatăl, petrolistul din Siria, tuși, încercând să și-o ascundă.

– Fată, ți-a pus Dumnezeu mâna în cap!

– Rugăciunile mele la Măicuța noastră, Sfânta Fecioară, bunuța și drăguța! suspină mama.

– Acum, i-o reteză bărbatu-său, vorbesc eu! Tu, Monica, știi ce ai de făcut. N-o mai lălăi cu domnul arhitect și explică-i deslușit să-și vadă de drum.

– Ușor de zis, se lamentă Monica, dar cum să i-o spun? Lulu mă iubește, tată!

– Dacă ție ți-e greu, vorbesc eu cu moșulică. Fii pe pace, că nu-și pune juvățul de gât. E crai bătrân, găsește el mâine altă mioară. Tu însă n-ai voie să-ți riști destinul. Inelul ăsta nu-i o simplă podoabă cum îl vedeți voi, proastelor, e un angajament! Renato se consideră logodit.

Iar situația trebuie rezolvată urgent, mai socotea petrolistul, căci peste zece zile, Renato se întoarce în Canada și era normal să petreacă cea mai mare parte din timp cu Monica. Fata trebuia să aibă drum liber și să nu privească mereu peste umăr dacă nu-i pândește „moșul“ cărările.

Ulterior, Lulu avea să-și spună că nu trăise în viața lui momente atât de penibile, dar atunci, pe loc, nu simțea decât perplexitate. Și, în primul rând, nevoia imperioasă de a bea ceva tare. Abandonă paharul de bere și ceru un whisky sec. Se întrebă dintr-odată ce naiba căuta el cu cretinul ăsta – expresia era inconfundabilă – la masă, cu ce drept se amesteca în viața lui? Erau, din toate punctele de vedere, atât de departe unul de celălalt!

– Înțeleg, spuse mecanic, mi s-ar fi părut însă firesc ca toate acestea să mi le comunice Monica personal.

– La vârsta ei e la fel de firesc ca în situații mai dificile să apeleze la părinți. Uitați mereu că-i doar un copil.

– Un copil care se mărită totuși. Sau poate calitatea de cetățean canadian schimbă cumva situația.

– În secundar, domnule, dar chiar și altfel este o șansă care merită epuizată. În principal însă, la dumneavoastră diferența de vârstă constituie cel mai mare impediment. Și pentru că eu sunt omul căruia nu-i e teamă de cuvântul deslușit, nu ne place, mie și familiei, faptul că ați mai fost căsătorit. Chiar dacă ați divorțat de dragul Monicăi, pentru mine nu mai prezentați nicio garanție. Cine își ia cuvântul înapoi o dată poate s-o facă și a doua oară. Mi-a părut bine, domnule, că v-am cunoscut, regret doar împrejurările. O ultimă rugămintă, nu mai încercați să dați de Monica.

– Și dacă așa face-o, totuși?

– Nu cred că sunteți în stare să vă interpuneți între Monica și fericirea ei. Vedeți dumneavoastră, nu mai sunteți tânăr, dar rămâneți un domn!

Ca să fie cu conștiința împăcată – se ascundea Lulu după propria sa umbră –, de fapt, mai nutrind doi-trei atomi de nădejde, o mai caută la telefon într-o dimineață când o știa singură.

– Spune-mi doar atât! Te-au silit sau așa vrei și tu?

Monica replică liniștită, cu o necunoscută maturitate în glas:

– Nu m-a silit nimeni, Lulu, tăticu' mi-a deschis doar ochii. Sunt absolut de acord cu el... Dacă vrei, putem rămâne prieteni...

Au! Jalnicul, ultrademonetizatul clișeu cu prietenia! Măcar de ăsta să-l fi scutit, și trânti receptorul cu o înjurătură consistentă, destinată auzului personal.

Asta nu-l făcea însă să sufere mai puțin și, disperat, o căută pe Aprilia. Nu în vederea unei împăcări, era prea devreme să se gândească la așa ceva, dar simțea nevoia unui umăr pe care să-și rezeme tâmpla udă de lacrimi sau, cum spunea ea însăși, de cineva care să-l mângâie pe cap. Aprilia ar fi făcut-o, n-avea nicio îndoială. Era din fire o generoasă și pe urmă, nimic nu înduplecă mai sigur, dispunând la bunăvoință, decât discursul pocăit: „Tot tu ai avut dreptate, s-a întâmplat exact cum ai prevăzut tu, de ce nu te-am ascultat etc...”

Din păcate, Aprilia nu era în țară, îi răspunse fosta soacră, ce-și închipuia Lulu, „c-o să pișe pernele, oftând după un golan?!“ Unde? În Scoția, la niște prieteni, Lulu n-are decât să ia tramvaiul din Piața Unirii că-l duce acolo, mintenaș!

Lulu își luă concediu și „se ascunse“ într-un sat de pe lângă Vama Veche să-și lingă rănilor.

– Când ai fost în Scoția? am întrebat-o pe Aprilia.

– Niciodată, numai că așa îmi convenea mie să creadă Lulu.

Cu o săptămână înainte de a se întoarce în Canada, elegant și ceremonios, Renato ceru oficial mâna Monicăi. Părinții aveau ochii aburiți de emoție, fata radia de fericire. Apoi, totul fu chibzuit cu creionul în mână și calendarul alături. O dată ajuns la Toronto, Renato va expedia fără întârziere actele cerute de statul român la încheierea

căsătoriilor între cetățenii săi și cei străini. Monica, însoțită de avocatul lui Renato, va depune imediat toate documentele la Consiliul de Stat. Tot ce depinde de ei înșiși, se înțelege de la sine, trebuie urgentat. Mai pe urmă... Dumnezeu cu mila! Renato se arăta însă optimist, avea relații importante la Ambasada Română din Canada, oameni de linia întâi, care-i erau obligați. După calculele lui, în maximum trei luni vor fi căsătoriți. Cât despre viza canadienilor, să nu-și bată capul, joacă acasă, pe teren propriu, altfel se rezolvă lucrurile.

În rest... Sigur, când ești îndrăgostit, timpul trece greu, dar Renato o va suna în fiecare seară, îi va scrie cât se poate de des și, în răstimp, se va mai rezezi măcar o dată la București... Au fost zile minunate, toți țeseau cu ochii deschiși vise dulci, nu se mai săturau ridicând până la cer norocul fetei, altfel binemeritat – frumoasă, mintoasă și cuminte! – nu le ajungeau cuvintele de laudă pentru Renato, „un băiat de aur!“ Se convinseseră definitiv la urmă, când în ajunul plecării vru să-i lase Monicăi o importantă sumă de bani, „numai așa, ca să se simtă el liniștit“.

Familia căzu pe spate, dar spre părerea de rău a nevesti-sii, petrolistul refuză hotărât:

– Omul e cumsecade, a cheltuit, a plimbat-o, a cadorisit-o, i-a dat un inel de prințesă, ajunge! Nici noi nu suntem țigani...

Renato plecă într-o luni dimineață, lăsând în urmă o familie fericită.

Târziu, spre sfârșitul toamnei, Lulu o vizită pe Aprilia. O seară de noiembrie umedă și rece, o seară numai bună de stat la gura sobei și la povești.

– Lipsesc vinul fiert și mieji de nucă, observă Lulu vag înfrigurat.

Nu se văzuseră de mult și se cercetau pe față, cu o curiozitate lacomă. Aprilia își zise că și azi, ei constituiau o pereche de vârstă mijlocie la care merita să te uiți, și începu să râdă.

– De ce râzi?

– Mă gândeam că, dacă cineva ne-ar surprinde acum, să zicem prin crăpătura perdelei, ar putea crede că asistă la o secvență de film. Decorul, noi înșine suntem atât de stas, încât părem neadevărați.

– Ce și-ar putea închipui, de exemplu, despre noi?

– Orice, dar elegant și estetic. Lordul Michael, să zicem, cerând mâna lui Lady Rose Mary, în salonul personal al acesteia.

Lulu surâse nesigur:

– Ce ne-ar împiedica să o traducem în realitate?

Aprilia îl privi lung:

– Trebuie să înțeleg că idila cu acea fecioară de vis s-a epuizat?

– Niciodată nu a trebuit să-ți explic un lucru de două ori...

Aprilia aduse un nou rând de cafele, apoi se încolăci în fotoliu, în poziția ei obișnuită.

– Mi-a spus mama că m-ai căutat astă-vară.

– Da... Monica tocmai mă placase, mă simțeam singur, confuz, dezolat. Cel mai greu am îndurat rușinea. Rușinea de mine însumi! Să mă las dus de nas ca un puștan cu coșuri pe obraz! Am plecat la mare...

– De Monica mai știi ceva?

Lulu începu să râdă.

– Se pare că pentru nici unul din noi n-a fost vara lui cea norocoasă. Ea m-a placat pe mine, iar canadianul a placat-o pe ea.

– Cum așa?

- Din momentul în care s-au despărțit la aeroport, tipul a pierit ca într-o gaură de metrou, s-a dizolvat pur și simplu. N-a telefonat, n-a scris, n-a mai dat niciun semn de viață.

- Extraordinar! Presupun că s-au interesat de soarta lui.

- Nu dispuneau de nicio dată reală. Adresă, telefon, fax, firmă, toate false, zi-le inexistente. S-au interesat și prin ambasadă. Un trombonist ciudat!

- Tu de unde cunoști amănunte?

- Chiar de la Monica. M-a căutat acum vreo două luni. Spera să reluăm de unde s-a rupt. N-a fost vina ei, bătrânii au silit-o... Tot felul de motivații jalnice, nu merită să mai discutăm...

- Dacă te gândești, râse Aprilia, trebuie să-i fii recunoscător canadianului. Datorită lui, ți-a căzut broboada de pe ochi, te-a silit să vezi cu ce pramatie ai de-a face.

- Corect... Și totuși, ce-o fi fost în capul lui? Care a fost rațiunea acestei farse, că nu pot să-i zic altfel? Escroc, în regulă, sunt de acord, dar ce a obținut? Asta se tot întreba nenorocita aia mică și mă tem că n-am s-o înțeleg nici eu vreodată.

- Probabil, am presupus, i-a promis marea cu sarea ca să se culce cu el.

Aprilia dădu hotărâtă din cap:

- Lulu e ferm convins că nu. Virginitatea făcea parte din strategia Monicăi.

- Atunci?! Tu înțelegi ceva?

Aprilia surâse mefistofelic:

- Există un singur autor care să nu-și înțeleagă propria sa operă?

Am rămas cu gura căscată, dar nu ca la dentist, pentru că acolo mi-e frică s-o deschid.

- Tu?!!!

- Eu, scumpo, chiar eu sunt autorul, eu semnez scenariul și regia. Am vrut să-i fac KO pe amândoi, dar mai ales să-i demonstrez lui Lulu cam ce fel de soi e crăiasa lui și am izbutit...

- Ești machiavelică!

- Nici măcar, prea a fost simplu totul! Canadianul e Săndel, fratele Mioarei Calotă. Îl știi...

- Cum să nu, s-a stabilit de mult la Quebec, parcă...

- Ei, ăla e! A fost aici în vară să-și vadă familia. De cum l-am văzut, mi-a venit ideea și i-am propus s-o facă pe prințul fermecat, față de o găscă valahă. La început a încercat să se eschiveze, dar eu i-am rezolvat cândva o mare problemă, și apoi, eram vizibil distrusă, așa că în cele din urmă a acceptat. Continuarea, nu trebuie să ți-o mai desenez. Mașină și restaurante de lux, atenții, curte înflăcărată, toată recuzita de luat ochii unei parașute chiar mai versate decât Monica. Fătucă a căzut în plasă ca o vacă într-o gaură de obuz unde i s-a părut ei că găsește margarete și, bineînțeles, l-a parolat pe Lulu; Lulu, cetățean RSR, plătit în lei de Ceaușescu și, pe deasupra, și puriu...

- Drăguț din partea lui Săndel! Și-a sacrificat concediul și a cheltuit și o grămadă de bani.

- Cu concediul sunt de acord, dar în rest... Ce contează la el niște mese la restaurant și câteva buchete de flori!

- Bine, dar briliantul?! Inelul de prințesă?

Aprilia izbucni în râs.

- Fals, draga mea, tot atât de fals precum barba lui Moș Crăciun care vinde loz în plic...

Se făcuse noapte, așa că m-am ridicat. Aprilia m-a însoțit câțiva pași până la porțița grădinii.

- Și Lulu? Chiar n-ai reușit să-l ierți?

- Lulu a avut șansa lui. Îmi pare rău pentru el...

- Mă simt pur și simplu năucă, am râs. O poveste fantastică! Și voi doi, ce roman! Tu l-ai lăsat pe Cartianu, Lulu pe tine, Monica pe Lulu, Lulu pe Monica, iar, în final, tu pe Lulu... Încep să cred în bățul divin...

Aprilia își ridică ochii spre cer.

- Și dacă te gândești... Ce importanță au toate acestea - vorba lui Anatole France - când le contempli de la înălțimea lui Sirius?